

DIVAT UJSÁG

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII. ker. József-körút 5. sz.

✿ Az öltözködés művészete. ✿
A fehérneműre, piperére és kézimunkára nézve a legjobb tanácsadó.

Színes divatképek, szabásrajzok és szórakoztató melléklet. ✿ E divatlap a nagyközönség igényeit elégíti ki.

Nyolcoldalas nagy főlapja a legújabb divat ábráit közli. Százszázötven képe jeleníti meg az öltözékek, bluzok, köpenyek, gallérok, kabátok és kalapok újdonságait :: ::

Duplaoldalas szabás-mintaive a már varrni tudónak drága kincs. A ki munkájában megakad, könnyen utbagazításra lel a szabásmagyarázat bő szövegében ::

Színes divatképe is van a Divat Ujságnak. Azt a célt szolgálja, hogy a divatos kelmék színével megismertesse az olvasót és egyúttal kioktassa, minő színű kelmét minő színű csipkével vagy más egyéb ékeséggel lehet díszíteni. :: ::

Divatos hajviseletnek is sokféle képe van a Divat Ujság mellékletén. Nincs az az arc, a melyhez illő frizurát e képek után ne lehetne választani :: :: :: :: ::

Színes kézimunka-kép is járul a Divat Ujsághoz. A szerkesztőség erre különös gondot fordít, mert célja, hogy az előfizetőkkel megkedveltesse oly tárgyak készítését, a melyek az otthon barátságossá, kellemessé teszik :: :: :: :: ::

Monogram-Album című különlapja legdivatosabb monogramok rajzainak természetes nagyságával kedveskedik az előfizetőnek. A keresztöltésű, valamint a hímzett monogramok sok száza van egy-egy évfolyamban :: :: :: :: ::

Kézimunka-melléklete híres s ugyszólván a legkedveltebb az egész országban. Számtalan polgári és felsőbb leányiskolában hasznos tanító-eszköznek bizonyult s mintái közkedveltségre tettek szert :: :: ::

Tündér Ujjak című lap is egészíti ki az ujságot. Nyolc oldalán szebbnél-szebb iparművészeti munkákkal ismerteti meg a tudnivalóit. A faégetés, selyemfestés, bőrmunkák sokféle rajza s magyarázó szövege telíti meg a lapot :: :: :: :: ::

A Szórakoztató mellékletben, mely minden számhoz jár, közöl elbeszélést, nőket érdeklő iránycikkeket, sok hasznos tudnivalót, gazdag háztartási rovatot, négyesületekről beszámolót és szerkesztői üzeneteket :: ::

Ruhamintát is ad a Divat Ujság muszlinból szabva, összeférelve s csak azért az árért, a melybe az a kiadóhivatalnak kerül. Elsőrangú szabóműhely foglalkozik a megrendelések teljesítésével :: ::

A DIVAT UJSÁG minden hónapban kétszer jelenik meg. Előfizetési ára nagyon olcsó. Negyedévre 2 K 20 f. Félévre 4 K. 40 f. Egész évre 8 K 80 f.

Havazás.

Irta Franyó Zoltán.

Nagy darab abált szalonna fehérelt az asztalon. Héjja Bálint még tünődött egy kicsinyég, hogy csakugyan elférne-e még a gyomrában az ízes, harmatos eledelből vagy csak a szeme kívánja. Lustán, szinte akaratlanul szelt le belőle vagy egy hüvelyknyit, vágott hozzá egy karéj kenyeret és újra falatozni kezdett. Csak úgy immel-ámmal csámesogott, látszott rajta, hogy nem az éhség csillapítása végett, hanem csupán unalomból tömte magába a megfagyott szalonnát; éppen, hogy az időt töltsse valamivel, mielőtt aludni térne. A felesége, aki vele szemben állt, fejcsóválva nézte Bálint nekibuzdulását.

— Kendnek bizony megjött az étvágya!

— Hál' Istennek nincs okom a panaszkodásra. De iszen most se éhségből eszem. Csak úgy. Amíg a szemem héjára ránehezedik az álom. Pedig ma korán kellene lefeküdni. Kerek István átizente, hogy ő már négy óraker indul a szekerevel Mátkaakra. Ha én is vele akarok menni, hát ott legyek a portáján idejében.

Eszter asszony — a Bálint összefonnyadó, öregecske felesége — lesöpörte tenyerével az asztalt. Elrakosgatta a tányérokat, a késeket, a félkerék kenyeret, a megmaradt szalonnát, az öblös sótartó edényt, a vizeskancsót és eközben úgy odavetve válaszolgotott Bálint beszédeire.

— Ne féljen kend, nem fogja elaludni az időt. Főnt leszek én már akkor: megfejem elsőbb a tehenet, aztán fölzargatom kendet fertályórával előbb, mint kellene.

Amíg Eszter az ágyakat vetette, Bálint oda-telepedett a kemence padkjára. Pipára gyújtott és fujta a füstöt a levegőbe. Ugyilátszott, mintha semmi gondja se volna. Mintha csak az lenne minden temivalója, hogy a fölbrodrozó füstfellegekben gyönyörködjek. Nézte a füstöt, a levegőt, az egyenletesre, simára döngölt agyagpadlót, a vaskos mestergerendát, a vékony aranykeretbe foglalt Mária-képet, amit most az őszszel vett a toronyai búcsun, a pohosra megtömött párnákat, meg a pirosesikos meleg, téli dunnát és úgy érezte, hogy nem is olyan nagyon csúnya az élete. Minden a szíve szerint történik. Igaz, hogy a felesége, Eszter asszony, már nem valami fiatal; beesett arcát meggyűrtek a ráncok, a két válla lehajlott, a dereka meggyörbült, de azért jóságos asszony. Szeretni kell; ő tartja rendben a lakást, szorgalmasan foglalatoskodik a konyhán, megfeji a tehenet, ellátja a majorságot, derekasan gondját viseli az emberének. Jó asszony, jó feleség, böcsülést érdemel. Nem házsártos; száz évig is élhetnének egymás mellett, anélkül, hogy civódás esnék közöttük. Ritka ház, amékből ilyen békességes az élet.

Bálint érezte, hogy átmelegsik a szíve. Az összegomolygó füstön keresztül szerellett nézte Esztert, amint az gyöngéd iparkodással kényelmesre készíti az ágyat, hogy nyugalmas, jóízű fekvés essék benne. Az otthona, a fészke minden melegségét, gyönyörűségét élvezte Bálint. Ugy érezte, hogy ez a kétöles szoba a világ legboldogabb szigete. A négy fal, noha csak vályogléglábol épült, még sem bocsátja keresztül a metsző északi szelet, a tetője megvédi hótől-estől, a magas sövénykerítésen sem ugorhatnak át a lompos gazdátlan kutyák, hogy fájdalmas vonítással megzavarják a békésen alvók álmait. Minden jól van így. A faluban sincs haragosa fél sem, a munkát bírja még erővel és októberben a Gábor fia is kiszabadul a katonaságtól, segítségére lehet a dologban.

Derűs melegegedettség töltötte színiültig a szívet és amikor a pipája kiégett, érezte, hogy a pillái egyre nehezebben pislogatnak. Nagyon nyújtózott a padkán, hogy szinte ropogott a csontja, azután nehézkeseen fölemelkedett és elcsoszogott az ágyig.

Eszter az edényeket tisztogatta odakünn a konyhán. Mikor elkészült, kinyitotta az udvarra nyúló ajtót és kilocsantotta a szennyes vizet.

Odakint lassan havazni kezdett. A kövér esomókba összetapadt hópihék tévován szállingóztak a földre és vékony réteggel borították be a kicsike udvart és a szomszédos háztetőket. Amerre csak ellátott a szem, olyan volt minden, mintha finom porcukorral hintették volna be. Eszter becsukta az ajtót és visszament a szobába.

— Havazik, — mondta halkán és azzal az egyszerű, nemes áhítattal, amellyel falusi emberek szoktak beszélni a természet elemeiről.

Bálint már bebújt volt az ágyba és a dun-

nával fülig takarózott. Onnan morogta Eszter felé:

— Annyi baj legyen! Ugy jó, ha havazik; már úgy is több, mint három hete, hogy nem láttunk havat. Csak hadd essék...

— Az ám, de hogy mennek kentek Mátkaakra, ha beesi a hó az utat? Messzire van az innen; jó öt óra szekérrel.

— Majd csak elhuz az a két deres, az István két lova — morogta Bálint a dunna alól, ahol olyan biztonságban érezte magát, hogy az egész havazással mit se törődött. Ha havazik, hát havazik! Havazott már máskor is. Attól bizony még el lehet menni Mátkaakra. Nem nagy kázu... Még motyogott valamit, aztán befordult a fal felé.

Eszter elkészült a mosogatással, leült az asztal mellé, odahúzta maga mellé a lámpát és ölébe vette a Bálint bekecsét. A bal ujjá fölfeslett a hóna alatt, azt kellett megvarrni, hogy reggelre ha fölveszi Bálint, ne legyen rongyos. Közben még odaszólt a már-már szundikáló férjének:

— Hun szakította föl ennyire kend ezt a bekecsét? Hiszen éjjel is elmúlik, míg megvarrom!

Bálint már csak úgy elalvóban dadogott valamit:

— Elszakadt... jó ez... majd holnap... varrja... Mátkaakra...

De néhány perccel utána már hortyogott is. Egyenletes, mély lélegzeteket vett alvásközben, nem nyugtalankodott, nem riadt föl zavaros álmok rémeitől, csak feküdt mozdulatlanul, arcán az egészség derűje, kinyult izmos testében pedig annyi erő, amennyi még százesztendő koráig sem fogyhat el. Olyan volt, mint az örökkévalóság eleven szimbóluma...

Odakint ezalatt fölparóztatlanul hullott a hó. Már két lábnyi magasan állott az udvarra, a háztetőket pedig vastag prémmel burkolta be. Még sohasem hullott ilyen sűrű tömegben. Mintha valami rejtélyes égi kéz, a levegő minden fellegét apró foszlányokra tépve, erre az egyetleny falura szórta volna le. Olyan csudálatos és különös volt ez az éjszaka. Kápráztató nyugtalanság volt a levegőben, az egész minden-ség, mintha valami tébolyult táncra kerekedett volna és mégis halálos némaság... Egy vonyítást se lehetett hallani, mintha ezen az éjszakán kihalt volna az egész falu. Egyetlen lélek se járt az utcákon vagy az udvarokban; a távoli országutakról nem hallatszott az elfutó szekerrek zaja, a toronyóra, mintha megnémult volna és mintha az emberi szívek megszüntek volna dobogni. Csupán a hevesen alázuhanó hópihék egyhangú zizegését lehetett hallani, mintha valami távoli kastélyban átszellemlült női ujjak ezüstlesterákon játszanának.

A falu itt feküdt ájultan és elhagyatottan, társtalanul a végtelen éjszakában. Mintha egyedül volna a világegyetemen. Mintha az országutak mind belefulladtak volna a hóba és ez a pár kicsike viskó a hidegtől megbénultan gubbasztana most a határtalan nagy hómező közepén.

A hó pedig egyre sűrűbb, egyre súlyosabb tömegben szitált a falura. Ma éjjel kitombolta magát a téli ég. Már nem látszott háztető, szín, kerítés vagy kutyáva, csak iromba, alakatlan, nagy fehér tömegek voltak mindenütt. A sarkok és erek legömbölyödtek, a konturok összeolvadtak, a házak tömege pedig pereről-perere kisebbedtek; egyre kevesebb látszott ki belőlük a hómező fölött. A Héjja Bálinték udvarán már négy lábnyi lehetett a hó; az udvarra néző ablak magasságáig emelkedett.

Odabenn most oltotta el Eszter asszony a lámpát...

Valami rettenetes csönd volt az éjszakában. A hó pedig szakadatlanul zuhogott a védtelen, nyomorék kis falura, hullt, hullt egyre hevesebben, mintha úgy be akarná temetni, hogy nyoma se látszon.

... Másnap délelőtt egy aeroplán röpült át a táj fölött. A légesavar berregve-búgva hadarta a dermesztő, jéghideg levegőt. Ez volt az egyetlen láma ég és föld között. A pilóta mindkét keze a kormánykereket szorította; vastag keztyű védte a hideg ellen, de még így is majdnem ráfagyott a gauchissement vasára.

Már-már elviselhetetlenné vált a szembeáramló hideg szélesapás; leszállni készült. Amint alátékintett a kétszáz méteres magasságból, csak egy végtelen, egyhangú hómezőt látott maga alatt, amely az aranyló délelőtti napsütésben

halvány rózsaszínben csillogott. Siklórepülésel lejjebb ereszkedett vagy száz méternyire. Ekkor vette csak észre, hogy az alatta elterülő talaj nem elég síma; tenyérvényi területen apró dudorodások voltak egymás mellett, mintha egy behavazott temető sírdombocskái lettek volna...

A pilóta most már határozottan konstaltálta, hogy ez nem alkalmas terület a kikötésre. Tovább! Megrántotta a magassági kormányt és elröpült észak felé.

Asszonyokról.

A következőket asszony. Maurice Le-vel tollából ered az alábbi páros jelenet, amelyet a mulatságos voltánál fogva közlünk:

— Nem, mondja az asszony, én már nem bírom ki ezzel a leánnyal. — Küld el, feleli a férfi. — Máról holnapra nem küldhetem el, amíg nincs másik eselédem, de majd keresek. Ez nem esinál semmit, lusta!... Ha leküldöm valamiért, egyáltalán nem jön vissza. Reggel hét órától kezdve pedig azt lesem, lesz-e kegyes fölkelni! — Ma pontosan kelt föl. — Ma! De fésületlen és rendetlen volt... — Nem vettem észre... — Hiszen te semmit se veszel észre. Én azt mondom: ez a leány éjszaka csatangol. — Biztosan tudod? — Meg vagyok győződve róla. — És ha? ... Joga van hozzá, hogy este elmenjen, hogyha a munkáját elvégezte... — Hogyne persze! És ha éjjel roszszul vagyok és szükségem van rá? — No hát ez ugyan nem esik meg gyakran... De milyen furesák is vagytok ti urinők. Jártok színházba, társaságba, zsúrba... De azt a világrt sem akarjátok megengedni, hogy egy ilyen szegény leánynak is legyen szórakozása, pedig ő sem rab-szolga. — Az más! — Hát ha egyebet nem vehetsz a szemére! — A férfi elhallgatott egy pillanatra, azután újra szólt: Majd meglátod, mi lesz még pár esztendő múlva! Nézd meg Amerikát... — Semmi szükségem arra, hogy Amerikát nézzem; egyelőre még Párisban lakom... Aztán ezek a délelőtök; te persze nem vagy olyankor itthon. Egyre fecseg a mé-szároslegénnyel, szénkihordóval... — És ha? Neki ez a szórakozása! — Jól van, csak adj neki igazat! — Nem adok én neki igazat, hiszen csak magunkban csevegünk... — Mégis elküldöm... — Küldd el Isten nevében és ne beszéljünk többet róla, végre is unalmas dolog. — De bizonyos, hogy aki utána jön sem lesz jobb! — Akkor meg ne küldd el ezt. — Szellemes vagy! — Lehet, hogy nem vagyok szellemes, de logikus vagyok. — Csak nem akarod tönkre tenni az életünket csak azért, mert a leánynak talán — barátja van. — Megvallom... Az asszony jéghideg nyugalommal néz az urára, úgy, hogy az be sem fejezi a megkezdett mondatot. Azután élesen odavágja: „Különben sem kérdeztelek“.

Hogyan öltözködnek a nők Amerikában.

A chicagói szabónők klubjában azon folyt a vita, mily óriási fényt üznek a városban a nők és némi kis statisztikát csináltak arról, mennyit költenek a nők ruhára. Amint a klub elnöknője kimutatja, a klub tagjai tapasztalatainak alapján a következőképp lehet megállapítani a ruhára elköltött összegeket egy-egy társadalmi osztály szerint:

Egyes hölgyek költenek egyenkint	75.000	dollár
Száz más	50.000	„
Tízezer más	5.000	„
Jól öltözött klubhölgyek	1.500	„
Suffragettek	500	„
Egyleti nők	310	„
Gépirónők	275	„
Elárusítónők	250	„
Gyári munkásnők	200	„

Miután ez az utolsó osztály alig keres évenkint ötszáz dollárt, tehát a ruházatára költi a jövedelmének majd a felét. Az igaz, hogy az amerikai munkásnő jóval többet tart a külsejére, mint európai társnője, aki munkásruhában megy a gyárba és jön onnan. Amerikai nő ilyet soha sem tesz, hiszen a binghamtoni nagy tűzvérszél azért pusztult el annyi leány, mert azt hitték, még van annyi idejük, hogy hamar átöltözhelnek. Amint látjuk, még a legnaivabb anyagiasság hazájában, Amerikában is irtóznak a nők a fényűzéshez és kár csak bennünket vádolni léhasággal, könnyelműséggel.